

Skrivnostna

Vse zvezde neba so prižgane
in črno smrečje diši.
Spod hriba voda ko večnost šumi,
namaka tihe poljane.

Od tebe, o tebi nič glasu — ko da te ni,
ko da te več nikdar ne bo.

Ko da si isto uro z mano rojena
brez imena — in čudo, s tisoč nazivi okrašena,
in da boš isto uro oči zaprla,
ko se mi bodo vrata večnosti odprla.

Oh, ko bi ti umirila moje ubogo telo,
zatisnila moje žejne oči!

Kjer koli za vsemi obzorji živiš,
poiskal te bom s silo koprnenj,
povezal te s sabo v imenu bodočih pokolenj,
položil te ko cvetni venec na svoj križ.

Vse zvezde neba so prižgane...
tihe so tuje poljane.

Mimo vseh postaj

Strmina se je ostro vzpela.

Treba je bilo preiti iz zime v žar poletja
mimo belega, rožnatega, žoltega cvetja
v daljni kraj, od koder je težek pot nazaj.

Strmina je v ognju zažarela.

Zdaj vidim: Treba je mimo vseh postaj,
skozi december ko skozi maj,
dokler srce iz prividov ne vstane
in niso iz njega slabosti izžgane.